BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Eerste kamer)
9 november 1999 *

In zaak T-114/99,

CSR Pampryl SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te La Courneuve (Frankrijk), vertegenwoordigd door D. Couturier-Heller, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Schiltz, advocaat aldaar, Rue Béatrix de Bourbon 4,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. L. Iglesias Buhigues, juridisch adviseur, en X. Lewis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

* Procestaal: Frans.

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 378/1999 van de Commissie van 19 februari 1999 tot aanvulling van de bijlage bij verordening (EG) nr. 2400/96 betreffende de inschrijving van bepaalde benamingen in het „Register van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen" bedoeld in verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen (PB L 46, blz. 13), voor zover deze leidt tot registratie, als beschermde oorsprongsbenaming, van de benamingen „Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer",

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, C. W. Bellamy en M. Vilaras, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De toepasselijke wetgeving

1 Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen (PB L 208, blz. 1; hierna: „verordening nr. 2081/92") stelt volgens artikel 1 de voorschriften vast voor de communautaire bescherming van oorsprongsbenamingen en geografische aanduidingen waarvoor bepaalde landbouwproducten en levensmiddelen in aanmerking kunnen komen.

2 In artikel 2, lid 2, sub a, van verordening nr. 2081/92 wordt oorsprongsbenaming gedefinieerd als de naam van een streek, van een bepaalde plaats of, in uitzonderlijke gevallen, van een land, die wordt gebruikt in de benaming van een landbouwproduct of levensmiddel, dat afkomstig is uit die streek, die bepaalde plaats of dat land en waarvan de kwaliteit of de kenmerken hoofdzakelijk of uitsluitend aan het geografische milieu, dat factoren van natuurlijke en menselijke aard omvat, zijn toe te schrijven en waarvan de productie, de verwerking en de bereiding in het geografische gebied geschieden.

3 De registratie als beschermde oorsprongsbenaming (BOB) van de benaming van een landbouwproduct of voedingsmiddel, dat hiertoe aan de voorwaarden van verordening nr. 2081/92 moet voldoen en, met name, in overeenstemming moet zijn met een in artikel 4 van die verordening omschreven productdossier, verleent die benaming communautaire bescherming.

4 De artikelen 5 tot en met 7 van verordening nr. 2081/92, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 535/97 van de Raad van 17 maart 1997 (PB L 83, blz. 3), leggen een registratieprocedure vast, op grond waarvan elke groepering, gedefinieerd als een organisatie van bij hetzelfde landbouwproduct of levensmiddel betrokken producenten en/of verwerkers of, onder bepaalde voorwaarden, elke natuurlijke of rechtspersoon, een registratieaanvraag voor een beschermde oorsprongsbenaming of geografische aanduiding kan indienen voor door hen geproduceerde of verkregen landbouwproducten of levensmiddelen, afkomstig uit het bepaalde geografische gebied, en wel bij de lidstaat waarin het geografische gebied gelegen is. De lidstaat gaat na of de aanvraag gerechtvaardigd is en zendt deze aan de Commissie die, indien zij van mening is dat de benaming aan de voorwaarden voor bescherming voldoet, de specifieke, in artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2081/92 genoemde informatie in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendmaakt.

5 Artikel 6, lid 3, van verordening nr. 2081/92 luidt:

„Indien bij de Commissie geen bezwaren zijn ingediend overeenkomstig artikel 7, wordt de benaming ingeschreven in een door de Commissie bijgehouden ‚Register

van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen', dat de namen van de betrokken groeperingen en controle-instanties bevat."

6 Artikel 7 van verordening nr. 2081/92, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 535/97 van 17 maart 1997, bepaalt:

„1. Binnen zes maanden na de datum van de in artikel 6, lid 2, bedoelde bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* kan elke lidstaat tegen de registratie bezwaar aantekenen.

2. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten dragen er zorg voor dat alle personen die kunnen aantonen een wettig economisch belang te hebben, gemachtigd zijn om van de ingediende aanvraag kennis te nemen. Daarnaast en in overeenstemming met de bestaande situatie in de lidstaten kunnen zij andere partijen die een wettig belang hebben, inzage verlenen.

3. Iedere wettig betrokken natuurlijke of rechtspersoon kan tegen de overwogen registratie bezwaar aantekenen middels toezending van een naar behoren gegronde verklaring aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar hij verblijf houdt of is gevestigd. De bevoegde autoriteit treft de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat deze opmerkingen of deze bezwaren binnen de vereiste termijnen in overweging worden genomen.

4. Om ontvankelijk te zijn moet in ieder bezwaarschrift:

— ofwel worden aangetoond dat aan de in artikel 2 bedoelde voorwaarden niet is voldaan;

— ofwel worden aangetoond dat met de registratie van de voorgestelde naam schade wordt toegebracht aan een bestaande, geheel of gedeeltelijk homonieme benaming, of aan een bestaand merk, dan wel aan bestaande producten die sedert ten minste vijf jaar vóór de in artikel 6, lid 2, bedoelde datum van bekendmaking legaal op de markt zijn;

— ofwel nadere gegevens worden aangedragen op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat de naam waarvoor registratie wordt aangevraagd, een soortnaam is.

5. Indien een bezwaar ontvankelijk is in de zin van lid 4, verzoekt de Commissie de betrokken lidstaten om binnen een termijn van drie maanden overeenkomstig hun interne procedures met elkaar tot een akkoord te komen.

a) Indien een akkoord wordt bereikt, brengen deze lidstaten alle onderdelen van dit akkoord, alsmede het standpunt van de aanvrager en van de opposant, ter kennis van de Commissie. Indien de uit hoofde van artikel 5 ontvangen gegevens niet zijn gewijzigd, volgt de Commissie de procedure van artikel 6, lid 4. In het tegenovergestelde geval leidt zij opnieuw de procedure van artikel 7 in.

b) Indien geen akkoord wordt bereikt, neemt de Commissieovereenkomstig de procedure van artikel 15 een besluit en houdt daarbij rekening met de loyale

en traditionele gebruiken en met de werkelijke risico's van verwarring. Indien wordt besloten tot registratie, volgt de Commissie de procedure van artikel 6, lid 4."

De feiten van het geding

7 Verzoekster produceert een aantal cidersoorten die zij sinds 1988 onder verschillende benamingen met de aanduiding „Pays d'Auge" verkoopt.

8 Bij decreet van de Franse regering van 19 maart 1996 werd de benaming „Pays d'Auge" op nationaal niveau als gecontroleerde oorsprongsbenaming ingeschreven. Verzoekster stelde bij de Franse Conseil d'État beroep tot nietigverklaring van dit decreet in, op grond dat de Franse autoriteiten sinds de inwerkingtreding van verordening nr. 2081/92 niet langer bevoegd waren bij wege van decreet een dergelijke bescherming te verlenen.

9 Bij brief van 17 april 1997 zond de Franse regering de Commissie krachtens artikel 5, lid 5, van verordening nr. 2081/92 een aanvraag van een vereniging voor de promotie van cider van het Pays d'Auge om de benamingen „Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" als BOB te registreren.

10 Deze aanvraag werd overeenkomstig artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2081/92 bekendgemaakt in het Publicatieblad C 120 van 18 april 1998.

11 Bij brief van 13 oktober 1998 tekende verzoekster bij de bevoegde Franse autoriteit op grond van artikel 7 van verordening nr. 2081/92 bezwaar aan tegen deze registratie, en vroeg zij om dit bezwaar binnen de voorgeschreven termijn, dat wil zeggen vóór 18 oktober 1998, aan de Commissie te zenden. Haars inziens was de registratieaanvraag in strijd met artikel 2 van verordening nr. 2081/92, omdat deze, in de eerste plaats, betrekking had op een product waarvan de aanbevolen werkwijze geen enkel specifiek kenmerk bevatte en, in de tweede plaats, het daarbij gevoegde productdossier een overdreven beperkte werkwijze bevatte.

12 Diezelfde dag zond verzoeksters advocaat een kopie van dit bezwaarschrift aan de diensten van de Commissie.

13 Bij brief van 16 oktober 1998 deelde het hoofd van de dienst productie en markten van het directoraat productie en handelsverkeer van het Franse Ministerie van Landbouw en Visserij verzoekster mee, dat haar verzoek niet voldeed aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid bedoeld in artikel 7, lid 3, van verordening nr. 2081/92, en daarom niet aan de Commissie zou worden gezonden, in het bijzonder daar de daaraan ten grondslag liggende motieven reeds in aanmerking waren genomen bij de procedure voor de erkenning van de oorsprongsbenaming op nationaal niveau. Op 16 december 1998 stelde verzoekster bij de Franse Conseil d'État een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing in.

14 Bij brief en faxbericht van 19 oktober 1998 deelde de directeur-generaal van het directoraat-generaal Landbouw (DG VI) van de Commissie de permanente vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Europese Unie mee, dat zijn diensten op 13 en 15 oktober 1998 een kopie van drie bezwaarschriften tegen de registratieaanvraag hadden ontvangen, waaronder die van verzoekster. Hij beklemtoonde, dat indien met de registratie van de betrokken benamingen schade werd toegebracht aan een bestaand merk of bestaande producten die sedert ten minste

vijf jaar vóór 18 april 1998 legaal op de markt waren, die bezwaarschriften aan de diensten van de Commissie moesten worden gezonden, eventueel met het commentaar van de Franse regering.

15 Bij schrijven van 9 november 1998 antwoordde de bevoegde Franse autoriteit, dat zij zich krachtens artikel 7, lid 3, van verordening nr. 2081/92 op het standpunt had gesteld, dat de bezwaarschriften niet gerechtvaardigd waren, zodat zij deze niet aan de Commissie had gezonden.

16 De Commissie stelde verordening (EG) nr. 378/1999 van 19 februari 1999 vast tot aanvulling van de bijlage bij verordening (EG) nr. 2400/96 betreffende de inschrijving van bepaalde benamingen in het „Register van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen" bedoeld in verordening nr. 2081/92 (PB L 46, blz. 13; hierna: „bestreden verordening"). Volgens de derde overweging van de considerans van die verordening is „bij de Commissie geen bezwaar als bedoeld in artikel 7 van verordening (EEG) nr. 2081/92 (...) ingediend naar aanleiding van de bekendmaking van de in de bijlage bij deze verordening vermelde benamingen in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*". De Commissie heeft zich derhalve op het standpunt gesteld, dat de benamingen „Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" ingeschreven konden worden in het „Register van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen" en dus op communautair niveau als BOB beschermd konden worden.

Het procesverloop en de conclusies van partijen

17 Het onderhavige beroep is bij op 11 mei 1999 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift ingesteld.

18 Bij op 5 juli 1999 ter griffie van het Gerecht ingeschreven afzonderlijke akte heeft de Commissie krachtens artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen.

19 Op 31 augustus 1999 heeft verzoekster haar schriftelijke opmerkingen in antwoord op die exceptie ter griffie van het Gerecht neergelegd.

20 Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

— de exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen of, subsidiair, deze te voegen met de zaak ten gronde;

— de bestreden verordening nietig te verklaren, voor zover deze de benamingen „Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer" in het register inschrijft;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

21 Verweerster concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— verweerster in de kosten te verwijzen.

22 Bij op 4 november 1999 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft de Franse Republiek verzocht om toelating tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verweerster.

De ontvankelijkheid van het beroep

Argumenten van partijen

23 Volgens de Commissie is het beroep niet-ontvankelijk, omdat de bestreden verordening een handeling met algemene strekking is, verzoekster zich niet in een bijzondere situatie bevindt die haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert en zij niet aan de registratieprocedure op communautair niveau deelneemt.

24 Evenals basisverordening nr. 2081/92 is de bestreden verordening een handeling met algemene strekking in de zin van artikel 249 EG. Zij richt zich niet tot bepaalde marktdeelnemers, maar tot alle producenten die de betrokken benaming kunnen gebruiken alsmede tot hen die, ofschoon zij die benaming hebben gebruikt, niet meer voldoen aan de voorwaarden van de communautaire regeling. Daar het om een normatieve handeling gaat, is het beroep overeenkomstig vaste rechtspraak dus niet-ontvankelijk (arrest Hof van 6 oktober 1982, Alusuisse/Raad en Commissie, 307/81, Jurispr. blz. 3463; beschikkingen Hof van 23 november 1995, Asocarne/Raad, C-10/95 P, Jurispr. blz. I-4149, en 24 april 1996, CNPAAP/Raad, C-87/95 P, Jurispr. blz. I-2003; arrest Gerecht van 10 juli 1996, Weber/Commissie, T-482/93, Jurispr. blz. II-609; zie inzonderheid, over verordeningen houdende registratie van beschermde oorsprongsbenamingen of beschermde geografische aanduidingen, beschikkingen Gerecht van 15 september

1998, Molkerei Grossbraunshain en Bene Nahrungsmittel/Commissie, T-109/97, Jurispr. blz. II-3533, punt 51, en 26 maart 1999, Biscuiterie-confiserie LOR en Confiserie du Tech/Commissie, T-114/96, Jurispr. blz. II-913, punt 28).

25 Dat verzoekster de betrokken benaming heeft gebruikt betekent op zich niet, dat de bestreden verordening haar raakt uit hoofde van bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie welke haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert. Wat dat betreft, kan de door het Hof in zijn arrest van 18 mei 1994, Codorníu/Raad (C-309/89, Jurispr. blz. I-1853), aanvaarde oplossing in casu niet worden toegepast.

26 De onderhavige zaak is niet vergelijkbaar met die waarin het Hof zijn arrest van 4 oktober 1983, Fediol/Commissie (191/82, Jurispr. blz. 2913), heeft gewezen. In die zaak had de Commissie immers geweigerd de op communautair niveau door de betrokken regeling voorziene antisteunprocedure in te leiden, ofschoon die regeling elke onderneming of vereniging van communautaire ondernemingen specifiek een reeks procedurele rechten verleende, zoals het recht om een klacht in te dienen, om die klacht te laten onderzoeken en om bepaalde inlichtingen te verkrijgen. In casu vindt de door artikel 7 van verordening nr. 2081/92 voorziene bezwaarschriftenprocedure gedurende de fase waarin het onderzoek van de registratieaanvraag wordt voorbereid, echter plaats voor de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarin de klager verblijft of is gevestigd. De klager kan zijn opmerkingen uitsluitend bij deze autoriteit indienen, die er enkel voor dient te zorgen „dat deze opmerkingen of deze bezwaren binnen de vereiste termijnen in overweging worden genomen". Is het bezwaar „ontvankelijk", en deze term verwijst in feite naar de gegrondheid ervan, dan wordt de betrokken lidstaten verzocht om met elkaar tot een akkoord te komen, zonder tussenkomst van particulieren (zie beschikking Molkerei Grossbraunshain en Bene Nahrungsmittel/Commissie, reeds aangehaald, punt 60).

27 De Commissie beklemtoont voorts, dat artikel 7, lid 3, van verordening nr. 2081/92 aan „iedere wettig betrokken natuurlijke of rechtspersoon" weliswaar de mogelijkheid biedt, tegen de registratie bezwaar aan te tekenen, doch in

de dertiende overweging van de considerans van die verordening wordt uitdrukkelijk gesproken van „iedere individueel en rechtstreeks betrokken persoon". Door deze formulering, die is ontleend aan artikel 230 EG, moeten de voorwaarden voor ontvankelijkheid van dit bezwaar enger worden uitgelegd. Afgezien daarvan, kan een verordening van de Raad de in het Verdrag voorziene voorwaarden voor ontvankelijkheid niet verruimen.

28 De verantwoordelijkheid voor de beslissing om het door verzoekster bij de bevoegde Franse autoriteit ingediende bezwaar niet door te sturen berust uitsluitend bij die autoriteit. Aangezien het om een zuiver interne procedure gaat waarvoor de betrokken lidstaat als enige de verantwoordelijkheid draagt, moet verzoekster haar rechten voor de nationale rechterlijke instanties doen gelden.

29 Ten slotte stelt de Commissie, dat zij op grond van artikel 7 van verordening nr. 2081/92 geen rekening kan houden met een door een ander dan een lidstaat toegezonden bezwaarschrift, hoewel zij van mening is, dat de lidstaten haar elk bezwaarschrift moeten toezenden dat aan de twee voorwaarden van artikel 7, lid 3, voldoet.

30 Verzoekster stelt, dat de bestreden beschikking haar individueel en rechtstreeks raakt.

31 Om te beginnen kan het argument dat het beroep wegens de algemene strekking van die verordening niet-ontvankelijk is op zich niet slagen, aangezien verzoekster zich door de verordening getroffen acht uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert (arrest Codorníu/Raad, reeds aangehaald).

32 Vervolgens zet verzoekster uiteen, dat zij sinds lange tijd cider met de benaming „Pays d'Auge" verkoopt. Zij produceert daarvan meer dan een miljoen flessen per jaar, en neemt daardoor een belangrijker positie in dan de andere producenten van de regio, wier jaarlijkse productie in totaal, alle merken bijeen, niet meer dan 400 000 flessen bedraagt. Verzoekster meent dus een bijzondere positie in te nemen ten opzichte van de bestreden verordening, die het gebruik van de betrokken benaming voorbehoudt aan een groep producenten waartoe zij niet behoort.

33 Verzoekster stelt voorts, dat de personen die specifiek worden aangewezen door de normatieve handeling in het kader waarvan de bestreden verordening is vastgesteld of door de verordening zelf, in beginsel beroep tot nietigverklaring van die verordening kunnen instellen, aangezien zij zich in een feitelijke situatie bevinden die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert in de zin van het arrest van het Hof van 15 juli 1963, Plaumann/Commissie (25/62, Jurispr. blz. 197, 223).

34 In de dertiende overweging van de considerans van verordening nr. 2081/92 wordt gesteld, dat „de registratieprocedure iedere individueel en rechtstreeks betrokken persoon de gelegenheid moet bieden om met inschakeling van de lidstaat zijn rechten te doen gelden door bij de Commissie bezwaar aan te tekenen", en artikel 7 van deze verordening omschrijft de betrokken personen als hetzij „alle personen die kunnen aantonen een wettig economisch belang te hebben" (lid 2), hetzij „iedere wettig betrokken natuurlijke of rechtspersoon" (lid 3).

35 Verzoekster is in casu wettig betrokken bij de inschrijving van de benamingen „Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer", aangezien deze tot gevolg heeft dat zij haar cider niet langer onder de benaming „Pays d'Auge" mag verkopen, terwijl zij bij de productie en de verkoop van uit die regio afkomstige cider de belangrijkste positie inneemt.

36 Verzoekster is derhalve van mening, dat het recht om bij de gemeenschapsrechter een beroep tot nietigverklaring in te stellen, noodzakelijkerwijze volgt uit het haar aldus toegekende recht om aan de administratieve procedure deel te nemen. Zij beroept zich daarvoor op het arrest van 17 juni 1998, UEAPME/Raad (T-135/96, Jurispr. blz. II-2335), waarin het Gerecht heeft geoordeeld, dat het recht om deel te nemen aan de procedure van voorbereiding en vaststelling van een normatieve handeling de daartoe gerechtigde particulier op dezelfde wijze individualiseert als een adressaat, zodat hij het recht heeft tegen die handeling beroep in te stellen.

37 Dit geldt te meer, daar verzoekster haar rechten niet bij de Commissie heeft kunnen doen gelden, aangezien het bezwaar dat door haar regelmatig bij de Franse autoriteiten is ingediend, in strijd met de haar bij artikel 7 van verordening nr. 2081/92 specifiek toegekende procedurele waarborgen (zie arrest Fediol/ Commissie, reeds aangehaald, blz. 2935), niet aan de Commissie is gezonden.

38 Tegen het argument dat verzoekster op communautair niveau niet aan de registratieprocedure heeft deelgenomen, voert zij aan dat de lidstaat volgens de stelling van verweerster zelf het door de particulier ingediende bezwaar aan de Commissie moet sturen, zonder dat hij de ontvankelijkheid ervan mag beoordelen. De particulier neemt dus wel aan de communautaire procedure deel en kan dus een beroep op de rechter doen teneinde ervoor te zorgen, dat de hem door de betrokken regeling toegekende procedurele waarborgen worden geëerbiedigd.

39 Ten slotte stelt verzoekster, dat de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep verband houdt met de relevantie van één van de tot staving van haar beroep tot nietigverklaring aangevoerde grieven, zodat de exceptie van niet-ontvankelijkheid in elk geval gevoegd moet worden met de zaak ten gronde (arrest Hof van 12 december 1996, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo e.a./ Commissie e.a., C-142/95 P, Jurispr. blz. I-6669).

Beoordeling door het Gerecht

40 Volgens artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, indien een partij zulks verzoekt, uitspraak doen over de niet-ontvankelijkheid zonder op de zaak ten gronde in te gaan. Overeenkomstig artikel 114, lid 3, van dit artikel geschiedt de verdere behandeling van het verzoek mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist. In casu acht het Gerecht zich door de processtukken voldoende voorgelicht om zonder mondelinge behandeling over de ontvankelijkheid van het beroep te beslissen.

41 Ingevolge artikel 230, vierde alinea, EG is een door een natuurlijke of rechtspersoon ingesteld beroep tot nietigverklaring van een verordening ontvankelijk indien deze verordening in werkelijkheid een beschikking is waardoor die persoon rechtstreeks en individueel wordt geraakt. Volgens vaste rechtspraak moet het criterium voor het onderscheid tussen een verordening en een beschikking worden gezocht in de al dan niet algemene strekking van de betrokken handeling (beschikkingen Asocarne/Raad, reeds aangehaald, punt 28, en CNPAAP/Raad, reeds aangehaald, punt 33). Een handeling heeft een algemene strekking indien zij van toepassing is op objectief bepaalde situaties en rechtsgevolgen heeft voor op algemene en abstracte wijze aangeduide categorieën van personen (zie arrest Weber/Commissie, reeds aangehaald, punt 55).

42 De in casu bestreden verordening verleent aan, onder meer, de benamingen „Pays d'Auge" en „Pays d'Auge-Cambremer" de in verordening nr. 2081/92 bedoelde bescherming voor oorsprongsbenamingen, welk begrip in artikel 2, lid 2, sub a, van laatstgenoemde verordening wordt omschreven als de naam van een streek, van een bepaalde plaats of, in uitzonderlijke gevallen, van een land, die wordt gebruikt in de benaming van een landbouwproduct of levensmiddel, dat afkomstig is uit die streek, die bepaalde plaats of dat land en waarvan de kwaliteit of de kenmerken hoofdzakelijk of uitsluitend aan het geografische milieu, dat factoren van natuurlijke en menselijke aard omvat, zijn toe te schrijven en waarvan de productie, de verwerking en de bereiding in het geografische gebied geschieden. De Commissie heeft er terecht op gewezen, dat de bestreden verordening niet tot bepaalde marktdeelnemers, zoals verzoekster, is gericht, maar aan alle ondernemingen wier producten aan de geografische en

kwalitatieve vereisten voldoen, het recht toekent die producten onder een van bovenbedoelde benamingen in de handel te brengen, terwijl zij dat recht ontzegt aan alle ondernemingen wier producten niet voldoen aan die voorwaarden, die voor alle producenten gelijk zijn.

43 Die regeling blijkt dus een maatregel van algemene strekking in de zin van artikel 249, tweede alinea, EG te zijn, hetgeen verzoekster overigens niet betwist. Zij is van toepassing op objectief bepaalde situaties en heeft rechtsgevolgen ten aanzien van op algemene en abstracte wijze aangeduide personen, te weten alle ondernemingen die een product met objectief omschreven kenmerken vervaardigen (zie beschikkingen Molkerei Grossbraunshain en Bene Nahrungsmittel/Commissie en Biscuiterie-confiserie LOR en Confiserie du Tech/Commissie, reeds aangehaald).

44 Het is evenwel niet uitgesloten, dat een bepaling die naar haar aard en strekking een normatief karakter heeft, niettemin een natuurlijke of rechtspersoon individueel raakt, wanneer deze erdoor wordt getroffen uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie welke hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hem daardoor op soortgelijke wijze individualiseert als de adressaat van een beschikking (arresten Codorníu/Raad, reeds aangehaald, punten 19 en 20, en Weber/Commissie, reeds aangehaald, punt 56).

45 Zo betoogt verzoekster, dat zij in Frankrijk al vele jaren bij de verhandeling van de door haar vervaardigde cider de benaming „Pays d'Auge" gebruikt, en dat zij op de betrokken markt een dominerende positie inneemt. Zij is derhalve van mening, dat zij zich ten aanzien van de bestreden verordening in een bijzondere situatie bevindt, evenals de verzoekende vennootschap in de zaak waarin het arrest Codorníu/Raad, reeds aangehaald, is gewezen.

46 Dat verzoekster een groot deel van de betrokken markt in handen heeft, betekent op zich echter niet, dat de bestreden verordening haar karakteriseert ten opzichte

van iedere andere betrokken marktdeelnemer. Dienaangaande moet worden herinnerd aan de vaste rechtspraak, dat de algemene strekking en, daarmee, het normatieve karakter van een handeling niet worden aangetast door de omstandigheid dat het aantal of zelfs de identiteit van de rechtssubjecten op wie deze op een bepaald moment van toepassing is, met meer of mindere mate van zekerheid kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat deze toepassing geschiedt op grond van een door de handeling omschreven situatie rechtens of feitelijk en in samenhang met de doelstelling van die handeling (zie, bijvoorbeeld, arrest Hof van 11 juli 1968, Zuckerfabrik Watenstedt/Raad, 6/68, Jurispr. blz. 595, 605 en 606, en beschikking Gerecht van 29 juni 1995, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto e.a./Commissie, T-183/94, Jurispr. blz. II-1941, punt 48).

47 In de zaak waarin het arrest Codorníu/Raad, reeds aangehaald, werd gewezen, werd de verzoekende vennootschap door een normatieve bepaling die het gebruik van een benaming regelde, verhinderd het grafische merk te gebruiken dat zij al lange tijd vóór de vaststelling van de bestreden verordening had ingeschreven en gebruikt, zodat zij ten opzichte van alle andere marktdeelnemers werd geïndividualiseerd. Uit dat arrest, zoals door het Hof en het Gerecht uitgelegd, volgt dat een normatieve bepaling een marktdeelnemer individueel kan raken voor zover zij diens specifieke rechten aantast (beschikkingen Asocarne/Raad, reeds aangehaald, punt 43, en CNPAAP/Raad, reeds aangehaald, punt 36; arrest Weber/Commissie, reeds aangehaald, punt 67; beschikking Gerecht van 15 september 1998, Michailidis e.a./Commissie, T-100/94, Jurispr. blz. II-3115, punt 66).

48 In casu heeft verzoekster echter aangetoond noch gesteld, dat het gebruik van de geografische aanduiding waarop zij zich beroept, op een dergelijk specifiek recht berust dat zij vóór de vaststelling van de bestreden verordening op nationaal of communautair niveau zou hebben verworven en waarop die verordening in de zin van de aangehaalde rechtspraak inbreuk zou maken.

49 Verzoekster betoogt voorts, dat zij „wettig betrokken" is in de zin van artikel 7, lid 3, van verordening nr. 2081/92, en uit dien hoofde bezwaar heeft gemaakt

tegen de registratie van de betrokken benaming door een naar behoren gegronde verklaring aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarin zij is gevestigd te zenden, en dat, daar dit bezwaar niet aan de Commissie is gezonden, de procedurele waarborgen zijn geschonden die haar bij genoemd artikel 7 specifiek zijn verleend. Haars inziens volstaan die omstandigheden om het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren.

50 Dienaangaande zij eraan herinnerd, dat noch de procedure van totstandkoming van normatieve handelingen noch de normatieve handelingen zelf, die maatregelen van algemene strekking zijn, op grond van algemene gemeenschapsrechtelijke beginselen, zoals het recht om te worden gehoord, de deelneming van de betrokken personen verlangen, omdat hun belangen worden geacht te zijn vertegenwoordigd door de beleidsinstanties die deze handelingen moeten vaststellen (beschikkingen Gerecht van 30 september 1997, Federolio/Commissie, T-122/96, Jurispr. blz. II-1559, punt 75, en Molkerei Grossbraunshain en Bene Nahrungsmittel/Commissie, reeds aangehaald, punt 60). Bij gebreke van uitdrukkelijk gewaarborgde procedurele rechten zou het in strijd met de letter en de geest van artikel 230 EG zijn om elke particulier toe te staan om, wanneer hij heeft meegewerkt aan de voorbereiding van een handeling van wetgevende aard, vervolgens beroep tegen deze handeling in te stellen (beschikkingen Asocarne/Raad, reeds aangehaald, punt 40, en Molkerei Grossbraunshain en Bene Nahrungsmittel/Commissie, reeds aangehaald, punt 68).

51 De ontvankelijkheid van het onderhavige beroep moet dus uitsluitend worden beoordeeld aan de hand van de procedurele waarborgen die particulieren door verordening nr. 2081/92 specifiek worden verleend.

52 In het kader van het stelsel van bezwaar waarin verordening nr. 2081/92 voorziet, zijn de aan particulieren toegekende procedurele waarborgen echter uitsluitend de verantwoordelijkheid van de lidstaten, en staan deze op geen enkele wijze ter beoordeling van de Commissie.

53 Zo verleent artikel 7, lid 1, van verordening nr. 2081/92 alleen de lidstaten het recht, bij de Commissie bezwaar tegen de registratie aan te tekenen. Artikel 7,

lid 3, van die verordening bepaalt weliswaar, dat iedere wettig betrokken natuurlijke of rechtspersoon ook bezwaar tegen de overwogen registratie kan aantekenen, doch hij dient dit te doen door een naar behoren gegronde verklaring toe te zenden aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar hij verblijf houdt of is gevestigd. Deze bepaling verplicht de betrokken lidstaat niet, het aldus bij hem ingediende bezwaar aan de Commissie te zenden, maar verlangt uitsluitend dat hij de nodige maatregelen treft om ervoor te zorgen dat die bezwaren binnen de vereiste termijnen „in overweging worden genomen". Voorts wordt in de dertiende overweging van de considerans van verordening nr. 2081/92 weliswaar gesteld, dat „de registratieprocedure iedere individueel en rechtstreeks betrokken persoon de gelegenheid moet bieden zijn rechten te doen gelden door bij de Commissie bezwaar aan te tekenen", doch dit dient te geschieden „met inschakeling van de lidstaat". Geen enkele bepaling van artikel 7 van verordening nr. 2081/92 staat de Commissie toe om rekening te houden met een bezwaar dat haar door een ander dan een lidstaat is toegezonden. Wanneer een bezwaar als „ontvankelijk" in de zin van artikel 7, lid 4, van verordening nr. 2081/92 wordt aangemerkt, bepaalt artikel 7, lid 5, ten slotte, dat de Commissie de lidstaten verzoekt om met elkaar tot een akkoord te komen, zonder dat in enige tussenkomst van particulieren is voorzien.

54 Hieraan moet worden toegevoegd, dat de bepalingen van artikel 7 van verordening nr. 2081/92 betreffende het recht van bezwaar van particulieren fundamenteel verschillen van de zeer specifieke bepalingen op het gebied van dumping en steunmaatregelen, die bepaalde marktdeelnemers een belangrijke rol toebedelen in de communautaire procedure die tot de invoering van een antidumping- of antisteunrecht leidt (zie arrest Fediol/Commissie, reeds aangehaald, punten 16 en 25). De verwijzing naar dat arrest is in casu dus irrelevant.

55 Uit het voorgaande volgt, dat verordening nr. 2081/92 particulieren op communautair niveau geen specifieke procedurele waarborgen verleent.

56 Maar zelfs indien de bevoegde Franse autoriteit met de weigering om het bij haar ingediende bezwaar aan de Commissie te zenden bepaalde procedurele rechten

van verzoekster heeft geschonden, volgt hieruit niet, dat het onderhavige beroep uitsluitend om die reden ontvankelijk zou zijn.

57 In het kader van een krachtens artikel 230 EG ingesteld beroep tot nietigverklaring is de gemeenschapsrechter immers niet bevoegd uitspraak te doen over de wettigheid van een handeling van een nationale autoriteit, zelfs al is die handeling verricht in het kader van een communautair besluitvormingsproces, wanneer uit de bevoegdheidsverdeling op het betrokken gebied duidelijk blijkt, dat de handeling van de nationale autoriteit het beslissende gemeenschapsorgaan bindt en derhalve bepalend is voor de inhoud van de op gemeenschapsniveau te nemen beslissingen (zie met betrekking tot een besluitvormingsproces arrest Hof van 3 december 1992, Oleificio Borelli/Commissie, C-97/91, Jurispr. blz. I-6313, punten 9 en 10).

58 Dit is het geval wanneer de nationale bevoegde autoriteit beslist om het bezwaar dat een particulier uit hoofde van artikel 7, lid 3, van verordening nr. 2081/92 bij haar heeft ingediend, niet aan de Commissie te zenden. Uit het voorgaande (punt 53 hierboven) volgt immers, dat de Commissie door dit besluit gebonden is en dat zij geen rekening kan houden met een bezwaar dat een ander dan een lidstaat haar zendt.

59 Onder voorbehoud van een eventueel beroep bij het Hof krachtens artikel 226 EG, zijn dus de nationale rechterlijke instanties bij uitsluiting bevoegd om,

eventueel na een prejudiciële verwijzing naar het Hof, zich uit te spreken over de wettigheid van de betrokken nationale handeling (zie arrest Oleificio Borelli/ Commissie, reeds aangehaald, punt 13) alsmede over de eventuele aansprakelijkheid van de betrokken lidstaat, indien wordt gesteld dat door die handeling schade is toegebracht.

60 Opgemerkt zij, dat verzoekster bij de Franse Conseil d'État beroep heeft ingesteld tegen het besluit van de Franse bevoegde autoriteit om haar bezwaar niet aan de Commissie te zenden en dat zij op 21 juni 1999 bij de Commissie een klacht heeft ingediend strekkende tot de instelling, krachtens artikel 226 EG, van een beroep wegens niet-nakoming tegen de Franse Republiek, omdat laatstgenoemde met bovengenoemd besluit in strijd met artikel 7 van verordening nr. 2081/92 zou hebben gehandeld.

61 Uit de voorgaande overwegingen volgt, dat de bestreden verordening verzoekster niet individueel raakt in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG en dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

62 Onder deze omstandigheden behoeft geen uitspraak te worden gedaan over het verzoek tot interventie van de Franse Republiek.

Kosten

63 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dit is gevorderd. Volgens artikel 87, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering evenwel dragen de lidstaten die in het geding zijn tussengekomen hun eigen kosten. Daar verzoekster in het ongelijk is gesteld, moet zij overeenkomstig de conclusie van de Commissie in haar eigen kosten en in die van de Commissie worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer)

beschikt:

1) **Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.**

2) **Er behoeft geen uitspraak te worden gedaan over het verzoek tot interventie van de Franse Republiek.**

3) **Verzoekster zal haar eigen kosten dragen alsmede die van de Commissie.**

4) **Verzoekster tot interventie zal haar eigen kosten dragen.**

Luxemburg, 9 november 1999.

De griffier

H. Jung

De president

B. Vesterdorf